

7

2014

FOCUS
magazine

FOCUS

magazine

„Proč musí z redakcí odcházet kmenoví fotoreportéři.“

Pokud jste zaznamenali odchod kmenového fotoreportéra Jana Šibíka z Reflexu a pozorujete, že tento trend pokračuje napříč všemi redakcemi, museli jste si položit otázku, proč tak výteční fotografové musí z redakcí odejít, přestože pro ní mají bezesporu zásadní přínos.

Fotografie vytváří čtenost a jsou klíčovou součástí našeho žurnalistického a zpravodajského světa. **Obraz nebo video** totiž upoutají čtenáře mnohem více, než jen text. Jsou k tomu i marketingové statistiky, ale tím se nechci teď zabývat.

Důvodů pro jejich odchody je několik a všechny se navzájem posilují, každý jinak a každý z jiné strany. Jejich působení se ale nesčítá, **ale umocňuje**.

Prvním je bezesporu zcela bezprecedentní průnik fotografie mezi běžné lidi. Často na našich fotoexpedicích nebo na fotokurzech slýchávám od fotografů, kteří si občas přivydělají svatbou nebo nějakou komerční zakázkou, že jim „do zelí“ lezou nezkušené fotografové. Ti si koupí zrcadlovku a nějaký objektiv v bazaru a hned se mohou díky dostupnosti techniky prezentovat

jako „profesionální fotografové“. Dostupnost techniky přivedla k focení lidi, kteří by si nikdy fotit na film netroufli a digitální fotoaparát jim umožnil snadněji tvořit, hrát si a vymýšlet.

Tito „fotografové“ pak mohou snadno tvořit přímo v místě kulturních, sportovních nebo společenských událostí.

Redakční kmenový fotograf se pak dostává do poněkud svízelné situace. Na reportáž musí cestovat, třeba i přes kontinent, táhnout s sebou drahou výbavu, draze se ubytovávat atd.

Naproti tomu **místní fotograf nikam necestuje**, má všechno blízko a na místě může být 24 hodin denně, v podstatě zadarmo!

Místní se fotograf nepotřebuje víza, letenky, jazyk, hotel v místě, taxík, místní vazby, znalost problému, hledání kontaktů na místě, všechno už má, 20 let.

Místní není pod tlakem, že musí bezpodmínečně něco dovézt. Když nevyjde, nic se neděje, nahradí jej 5-10-15 jiných místních.

Místní nepotřebuje hodně peněz na techniku, **dnes je dostupné všechno za rozumné peníze**.

Všechny tyto aspekty pak **mají devastující dopad na cenu fotografie**. Redakcím se vůbec nevyplatí držet fotoreportéry na plný úvazek, raději si snímky nakoupí v agentuře jako AP, NOOR, Reuters, VII agency...

A nakonec ji vlastně mohou koupit od místního maníka, který sice o focení nic moc neví, ale jeho fotka pořízená na malý automat je prostě výtečná, jemu dají 20 dolarů a je hotovo.

Něco podobného už dělá třeba mafra, která v tomto dokumentu nabízí 200 korun za fotku a 500 korun za video...

[Google+](#)

[Facebook](#)

Podpořte nás na sociálních sítích

WOMAN

*Alex
Kiss*

NATURE

*Michal
Jirouš*

REPORTÁŽ

Michal Vitásek

PRAHA

FOTOEXPEDICE TOSKÁNSKO

*8 dní, krajinářský photoworkshop
v nejfotogeničtější krajině Itálie, Siena,
San Gimignano. Zkušený lektor, vše
zajištěno, jedeme tam poosmé.*

POWER TO YOUR NEXT STEP

Získejte až **28 000 Kč***
zpět při nákupu **objektivů**
k fotoaparátu **EOS-1D X**
a **EOS 5D Mark III!**

www.canon.cz/cashback

*Nabídka podléhá podmínkám kampaně.

Canon

WOMAN

Alex Kiss

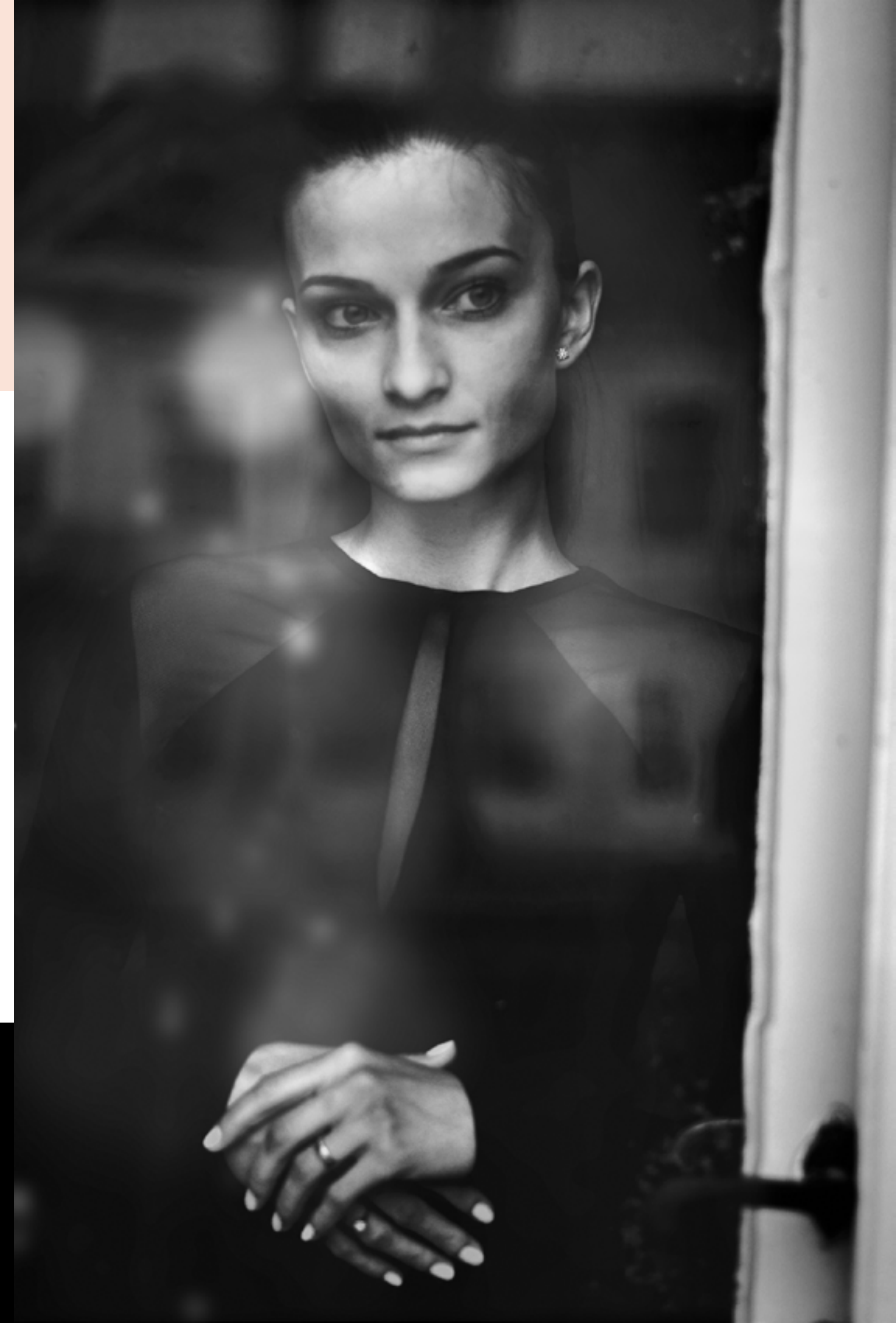
Alex Kiss má pro svou fotografickou vášeň – fotografii žen – spoustu nefotografických předpokladů: maloval on, jeho bratr, kreslila jeho rodina. Nakonec mu stejně osud přihrál do rukou fotoaparát.

Ženy, dívky, slečny, modelky – tak všelijak jim říká - nyní maluje fotoaparátem. Jeho postupy, které nám představí, jsou ale tam jednoduché, že se vlastně vrací zpět k analogové technice, fotografii s jedním světlem a fotografiím, jaké pořizoval jeho děda. Ještě mu zbývá poslední krok, opustit digitál a vykročit k filmu.

Alex je jemný a citlivý fotograf, který hledá v ženě více než jen krásu, postavu. Nepopírá, že je to pro něj důležité, ale pro svou tvorbu potřebuje ještě něco navíc.

Překvapilo mě, že si před samotným focením dává s modelkou několik schůzek, aby si navzájem, sedli, porozuměli, a aby další focení bylo z obou stran přijímáno spíše jako zábava.

S Alexem jsme se propojili virtuálně až do Košic, přes skype, abychom mohli tento rozhovor uskutečnit. Celé naše hodinové povídání

o fotografii bylo okořeněno tím, že já jeho slyšel, ale on mě ne, takže já chatuji a on odpovídá do mikrofonu. Byla to zábava, jeho focení je pro něj taky zábava.

Když se jej ptám na kvalifikaci, sice říká, že fotografem vůbec nechtěl být, protože ho zajímala kresba a malování, ale v rodině fotografové byli. Ovšem osud byl nakonec stejně na straně fotografie.

*Původně jej zajímala
kresba a malování*

Proč tě k fotce musely dotlačit až „náhodné události“?

Přinutila mě k tomu práce. Původně jsem si myslel, že to bude jenom moje pracovní náplň.

Nakonec si mimo práci koupil vlastní fotoaparát, a začal fotit. Možná byste neuhádli, co. Dnes sice fotí živé květiny, rozuměj ženy, ale začátku jeho fotografické dráhy to byly květiny na louce. Fascinovalo ho chodit přírodou, pozorovat a fotografovat.

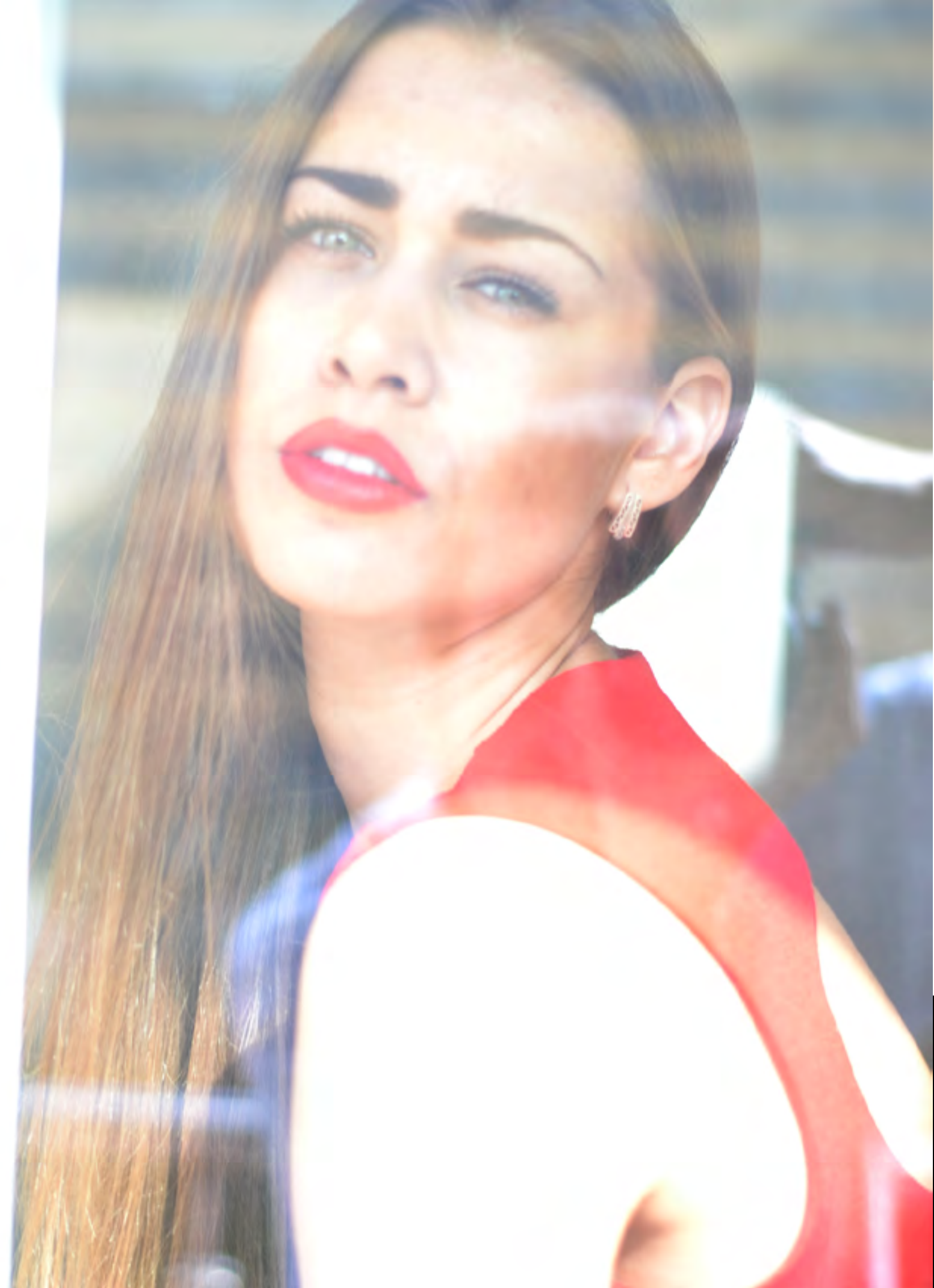
Alexi, jak se dostane fotograf od focení květin k focení portrétů?

Díval jsem se na stromy, chodil jsem mezi ně a pozoroval tu krásu, vytáhnul jsem fotoaparát a díval se skrze objektiv. Fascinovalo mě, jak je ten svět jiný, jiný okem a jiný v hledáčku fotoaparátu. Vnímál jsem to všechno jinak. Byl jsem udivený. Nakonec jsem vyměnil focení květin za focení děvčat a modelů.

Pro mě to byla úplně jiná energie. Ve srovnání s květinami jsou modely úplně jiný typ focení. Přichází na focení nějak naladěni, můžete je stylizovat do jiných póz, můžete s nimi více komunikovat, hledat, nacházet...

Nebylo to tím, že se na ně díváš objektivem?

Nene, byla to jiná energie toho focení, té události, akce, setkání.

Jakým objektivem?

Nejraději fotím na běžný objektiv typu zoom 18-55 mm (*na APS-C čipu, pozn. redakce*). Ale mám to obráceně, než by jsi čekal, protože nejdříve vidím, co a jak chci fotit, a pak jdu na věc a na místě použiju ten objektiv, který mi nejvíce na tento účel bude vyhovovat.

A kde hledáš inspiraci?

Při mém focení vnímám pózy děvčat, jak jsou focená pro módní časopisy, jako chybu. Osobně raději pracuji s nezkušenými modelkami, které jsou syrové, neučesané, křehké, vyplašené, nejisté a nesmělé.

Čím tě focení obohacuje?

Předně: raději fotografuji děvčata, z počátku to bylo o kráse, prostě se mi holky líbily a strávil jsem jejich

focením většinu času. Mohl jsem se s nimi pod záminkou fotografování „objektivně“ několikrát potkat, pohovořit...

Dnes to mám jinak, nevidím v nich jen výrazné tváře, krásné oči, skvělou postavu, ale také charisma, energii... Raději jsem s nimi kamarád. Dokonce jsem dětem třech mých modelek za kmotra, a nějak se to posunuto výše než na začátku. Jsem více v jejich životě, můžu sledovat jejich osudy, jak jim rostou děti...

Spolupráce s nimi mi dnes dává mnohem více než na začátku, změnilo se to v kamarádství, a focení a to kamarádství se vzájemně doplňují, je tam hluboká důvěra.

Jak tě napadalo vyměnit kytičky rostlinného původu za kytičky živočišného původu?

Důvod byl prozaický: kytička roste v přírodě, je pěkná, rádi se na ní podíváme, ale v podstatě nemáme

možnost ji nějak dotvářet, je to vegetace, prostě vegetují. Živé bytosti mohu vést, mohu s nimi pracovat tak, aby fotografie dopadla ve výsledku dobře.

To přišlo jen tak samo od sebe?

Byl jsem na workshopech a společných foceních, učil jsem se jak komunikovat s modelkou, ale dneska se jim spíše vyhýbám. Dělán to po svém. Než dojde na focení, potkáme se 2x nebo 3x, snažím se vysvětlit jí svůj záměr, aby pochopila, co zamýšlím, aby věděla, kdo jsem, ukážu ji nějaké fotografie, řeknu něco o prvním focení... Když se více poznáme, přijme moje myšlenky a nápady a pozná směr, jakým se chci při focení ubírat, můžeme začít dělat fotky.

Máš s sebou nějaký tým, pomocníka?

Ne, nikoho, máme jen foťák a nějaký setový objektiv, maximálně odraznou desku, nemám žádné technické zázemí (*pozn. redakce: ateliér používá jen na komerční zakázky*).

Mám to úplně volně, ani nemáme stanovené, jak dlouho bude fotit, některé ženy vydrží déle, některé méně. Chci totiž, aby spíše daly něco ze sebe, nechci je stylizovat do nepřírodných póz, maximálně ukážu, jak si to představuju a pak už ji nechávám volnost, případně upravuji drobné detaily, které ona ze svého pohledu nevidí.

Nejlepší pro focení jsou okamžiky, kdy je člověk sám sebou, to nejvíce autentické.

*Když dojde na focení,
už si jehom hrajeme*

Řekni nám něco o svých konkrétních zkušenostech s prací s modelkami. Jaké úskělí tam mohou ostatní zájemci o tento obor čekat?

Zkušenosti jsou různé, ale kdybych je měl shrnout... Nejtěžší je prolomit tu bariéru na začátku, jak jsem říkal, jsou to neprofesionální modelky, tady na východě Slovenska jsou velmi puritánské.

Zkouším to překonat osobním přístupem, ukážu jim fotografie na tabletu, nebo telefonu. Někdy se stává, že tu nedůvěru se nedaří překonat...

Já je ale nechci přesvědčovat. Ze zkušenosti vím, že když to od začátku nevypadá pozitivně, nikam to nevede a focení se stejně nepovede. Pokud modelka není naladěná, nic z toho není.

Takový druh focení musí být ale časově náročný

To záleží hodně na té dámě. Někdy to bylo tak, že jsem se ani nemuseli vidět, dali jsme se napoprvé kávu a pak se šlo hned na focení, Já se ale raději držím svého scénáře, že má příprava na focení si žádá dvě tři setkání a pak se dá začít „pracovat“.

A jak dlouho trvá samotné focení?

Tak dlouho, jak nás to baví...

Kde fotíš a jak si vybíráš lokalitu?

Nejdříve musím říci, že nemám rád sterilní místa, takové ty moderní rádobý „kostkovité“ hotely. Na jiný druh komerčního focení se sice hodí, ale ne pro můj tvůrčí záměr.

V ateliéru tuto fotografii vůbec nefotím. Dámy fotím na dvou místech, která jsem si našel po svém návratu do Košic před 10 lety z Čech. Domluvil jsem si, že ostatní fotografové tam nemají přístup – fotografů je tu totiž hodně, ale hezkých míst už méně.

Vybral jsem si je proto, že jsem schopen lépe odhadnout, co od té lokace čekat, jaké je tam světlo, jak se mění a pohybuje. Mě tak odpadla jedna starost, starat se příliš o světlo nebo světla, takže můžu více pozornosti věnovat modelu.

Když už jdeme fotit, mám stoprocentní představu o tom, co chci

Používáš nějaká umělá světla?

Ne, maximálně odraznou desku a externí blesk se softboxem a nebo přenosnou desku z polystyrenu. Spoléhám na to, čím mě překvapí příroda. Když jdeme do nějakého místa, nemám rád když je tam více světla než v přírodě, snažím se vystačit se světlem, co je na místě. Nic se nesnažím přidávat, působí to nepřírozeně.

Fotím ráno nebo po poledni a dokážu si pomoci odraznou deskou. Stíny nebo tmavá místa se snažím prosvětlit právě odraznou deskou.

Stává se ti také, že jdeš po ulici po dešti a mezi budovami se objeví odpolední světlo s dlouhými stíny, a ty se zastavíš a řekneš si: tak, teď by se dobře fotilo?

Jasně, hned se dívám na stíny, jak to svítí, jaké jsou mraky a snažím se vybavit, jak by to mohlo vypadat.

To vlastně toho času na přípravu je mnohem více...

Jak jsem už říkal: dvě tři setkání, snažím se pozorovat model, přenést si do hlavy, jaké situace a světlo by bylo pro můj záměr nejvhodnější, jaká dějová linie, samotné focení pak trvá dvě tři hodiny, čistého času 1,5 hodiny.

Postproces po selekci odpadu tak 15 minut, nesnažím se o příliš velké zásahy, pleť nebo něco, co nesedí, nezasahuji do ženské krásy, nechávám to být.

V posledním době vznikají fotky, že vlastně nefotím, jen natáčím a pak vyberu příslušné správné okno filmu s nejlepším vyzněním jak světla, tak modelu.

Když si vybíráš děvčata, máš nějaká svá omezení? Pokud máš záměr, pasují ti do něj nutně pouze některá.

Musí mít samozřejmě nějaký zajímavý rys. Nehraje velkou roli, jak je třeba vysoká nebo malá, tomu se snažím přizpůsobit, mám rád štíhlou postavu.

Určitě bych chtěl ještě doplnit svou zkušenost, že mezi mnou a modelem musí zafungovat jistá těžko popsatelná chemie. Prostě to mám tak, že musí být hezká, mě se musí líbit, musí být něčím zajímavá, éterická a vyzařovat z ní nějaká vibrace. Musí tam být něco navíc než jen krása.

Na začátku našeho virtuálního setkání jsi hovořil o rodině, že někdo z tvých příbuzných fotografoval. Je tvé téma blízké tomu, co fotili vaši?

Jasně. Před 10 lety, když jsem se vrátil na Slovensko, jsme s mámou probírali nějaké staré fotografie, byl na nich můj praděda a nějak se ke mně dostalo, že byl místní fotograf ve Vrútkách a fotografoval hlavně portréty.

Máme tohle nadání nějak v rodině, bratr, rodiče...

Fotil lidi, ne jen dámy a šlo mu to, maloval portréty také uhlem. Máme tohle nadání nějak v rodině, bratr, rodiče...

*Co je podle tebe na těch starých fotkách
jiné než na těch současných? Osobně
tomu taky nemůžu přijít na kloub,
jakoby byly foceny trojrozměrně...*

Noooo, to je dobrá otázka, a těžko se na ní odpovídá... Zkusím to. Vždycky mě fascinuje samotná atmosféra a konečný výsledek těch starých fotek. Dnes je to všechno jednodušší. Tehdy to byl hodně složitý proces, staré fotografie mají jakousi těžko popsatelnou hloubku, atmosféru, to dnešní ploché „fotošopové“ fotografie nemají.

Modely mají ve své tváři více životních příběhů, můžeš si v nich přečíst jejich osobní příběh, jejich osud. Duch těch fotek přežívá déle.

Není to množstvím těchto nových fotografií a tím, že jsme jimi zahlceni z nových médií? Televize, kino, internet, plakáty, časopisy, noviny...

Já se jim snažím vyhýbat právě proto, abych nechtěně nezačal sklouzávat k podobnému stylu. Inspiruji se raději jen u několika fotografů, jež fotí něco podobného jako já. Ale ano, může to být zahlcením.

Zjišťuju, že stále inklinuji k těm, u kterých později zjistím, že fotí na film, klasiku. Ze současných mám pár vybraných, na které se stále dívám...

Kteří to jsou?

Mám momentálně dva. **Joyl L** a **Neil Shape**. Oba jsou Američani, na jejich tvorbě je hodně postprocesů a mají analogové postupy, tedy vlastně: analogové postupy aplikují na digitální fotografii.

Ale jednoho dne si chci pořídit filmový přístroj. Vzbuzuje ve mně pocity, jako bych byl součástí té doby, když se dívám na staré fotografie, mají přidanou hodnotu, dokážou tě více vtáhnout do sebe, je tam surovost, je tam filmový efekt...prostě to má pro mě více atmosféry než digitální masová fotografie.

*Co by jsi chtěl nafotit? Celebritu?
Kosmonauta? Politika?*

Mám dvě osobnosti, které bych chtěl fotit. První je slovenská herečka Kristína Turjanová. Pro mou fotografii je ideální, je charismatická, je dokonalá žena, má silné črty ve tváři.

Když se na ni dívám, evokuje ve mně emoce, sny a ideály, které vkládám do ženy. A jako modelku mám vybranou Claire Forlani, ta je ale nedosažitelnou metou. Jsou to mé projekty – přání.

Chtěl bych fotit klasicky, ale ještě jsem nedozrál, tam se žádná chyba neodpouští.

*Tak si kup za 50 Euro nějakou
levnou zrcadlovku, co na tom?*

Hlasitě se směje... Ale pak už myšlenky uspořádá. Jsem dítě moderní generace, nemám úplně osvojené postupy a praxi, které jsou nutné, abys zvládnul analogovou fotografii.

*Nemůžeš začít na diáky? Tam nepotřebuješ
znanosti pro jejich vyvolání, pošleš je do
labu a zpět ti přijdou hotové obrázky.*

! tomu rozumím, ale já to chci – když už to tvořím na film – chci být u toho procesu a celý jej mít zmáknutý.

Prostě perfekcionista?

S píše takový nostalgik...

FOTOEXPEDICE

BENÁTSKÝ KARNEVAL

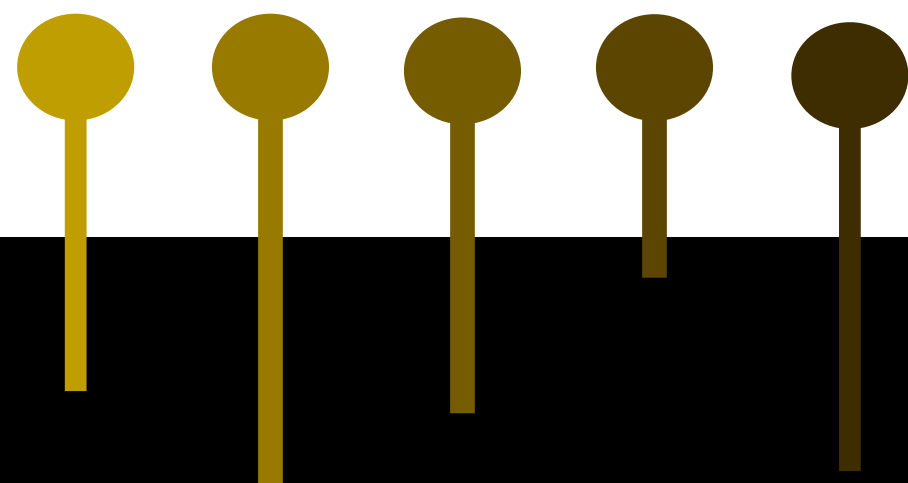
*5 dní skvělého focení v Benátkách, karneval,
masky, architektura, Burano, rannítrh,
Ponte Rialto.*

Informace na stránkách FOTOEXPEDICE.CZ

FOCUS
magazine

FOTO
EXPEDICE

n a t u r e

s Michalem Jiroušem

S fotografováním africké nebo tropické přírody se v posledních letech roztrhl pytel. Snad žádný fotofestival nebo fotografická akce nezapomene pozvat některého fotografa živé přírody. Vždycky to bylo naše česko-slovenské téma, ale nemohli jsme cestovat, snad jen Zikmund a Hanzelka nám pootevřeli okénko do světa.

Dnes můžeme kamkoliv a kdykoliv. A možná proto té krásné a nespoutané přírody ubývá.

Stále jsou místa, kam se ale běžný fotograf nedostane, nemá třeba dost *zkušeností*, *nezná* tak úplně přírodu, její nástrahy, *nemá možnosti* si nastudovat stovky a tisíce druhů zvířat nebo rostlin.

Jedině, že se mu fotografování stane skoro životním posláním, jako to má Michal Jirouš.

To ovšem neznamená, že by se u nás nedalo také krásně fotografovat živou přírodu - Michal například krásně nafotil dudky chocholaté. Ale často cestuje do Afriky, fotí medvědy nebo slona pralesního v Gabonu.

Michale, ty ses k focení dostal tak, jako hodně ostatních fotografů, přes prožitky v přírodě. Co tě tam přivedlo?

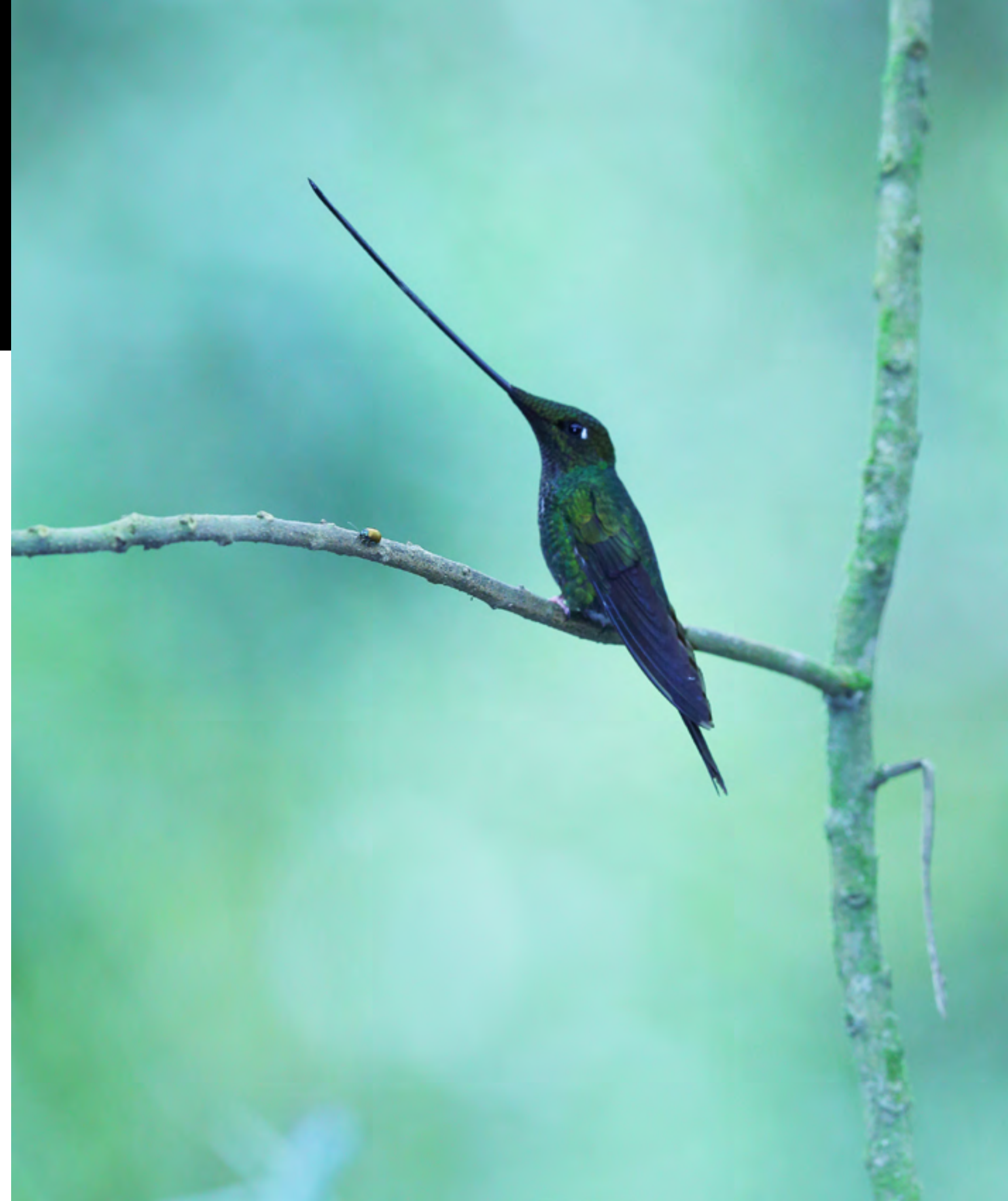
K fotografování jsem se dostal zejména díky cestování a poznávání dalekých krajů, kultur a lidí. V současnosti jsem procestoval více jak 80 zemí a převážnou část bohužel pro mě, bez fotoaparátu. Během studia jsem měl možnost cestovat s kamarády ze studií, prostě jen tak, a to mě v dnešní uspěchané a hektické době hrozně chybí. Dnes je to jiné, cestuji už pouze a jen za divokou přírodou a to velmi konkrétně s pevným plánem a na dřívější poměry jsem silně limitován časem.

Ve skrytu duše cítím, že se sám okrádám o všechny ty nevšední zážitky, které jsem dříve prožíval bez fotoaparátu. Je to hodně zvláštní cestovat na dru-

hou stranu zeměkoule a poznávat tamní přírodu a zvyklosti pouze skrze hledáček fotoaparátu, ale taková je prostě dnešní doba, hodně uspěchaná. Každou další cestu velmi pečlivě plánuji a musím dopředu zvažovat všechna rizika a úskalí, už nemůžu cestovat tím „studentským stylem“, a to mi někdy chybí.

Během těch let, kdy jsem cestoval, se moje oči obracely blíže a blíže k přírodě. Postupně jsem vynechal všechna hlavní města a soustředil se jen na divokou přírodu, zvířata a krajinu. Do té opravdové přírody mě nepřivedla zvířata jako taková, ale pocit, že je člověk svobodný. Pozorovat divoká zvířata ve mně probouzí pocit volnosti a nespoutanosti, který mě neúměrně svazuje v naší civilizované společnosti.

Michal Jirouš

A jaké jsi měl fotografické začátky?

Pravděpodobně jako každý jiný fotografický začátečník, jsem si prošel různým trápením a někdy i velkými omyly. Právě si prohlížím starší fotografie a musím říci, že se moje tvorba hodně posunula. Měla svůj vývoj a všechno to pramenilo z neustálého posunu dál a dál a zkoušení nových technik fotografování. Hodně jsem se naučil od různých osobností ze světa fotografie, moje začátky hodně ovlivnil Rost'a Stach a jeho fotografické workshopy, světem makrofotografie mě provedl Pavel Krásenský a Martin Pustelník, které považuji za mistry svého oboru. Ze světa fotografování krajiny mě nejvíce naučil Petr Pazour, jeho foto-

grafie patří k absolutní špičce, a tak bych mohl jmenovat další a další.

Co člověk potřebuje kromě fotografických vzorů?

Pokud člověk dokonale ovládne svoji techniku, má šanci se posunout směrem do světa fantazie, kreativity a dát fotografiím určitou duši, styl a „něco víc“. Cesta je to dlouhá a trnitá, mě bude určitě trvat celý život, ale já se nevzdám. Pro mě osobně vždy musí existovat nějaká další cesta, nějaká další možnost a v duchu těchto slov mě to žene pořád dál.

Jak jsi to zvládal s technikou?

S technikou jsem se sžil poměrně rychle, jsem technický typ, rád zkouším nové hračky a zjišťuji, jak věci fungují. Prošel jsem rychlým vývojo-

vým stádiem z hlediska výběru techniky a skončil jsem jako většina fotografů u kvalitní techniky. Ať si každý říká co chce, ale technika je skutečně na některé druhy fotografií základ, bez ní to v určitých situacích nejde.

...a přírodou?

Co se týče mého přístupu k přírodě, tak tady byl vývoj hodně trnitý, v jistém slova smyslu hodně těžkopádný a do dnešních dnů se má pořád co učit o chování zvířat a přístupu k přírodě. S tím, jak hodně cestuji, jsem si začal uvědomovat, že přírodu je nutné chránit. Na některá místa se vracím opakovaně a je hrozné, jak se celá planeta rychle mění, bohužel z hlediska přírody k horšímu. Musím se zcela otevřeně přiznat, že moje začátky s přírodou byly mnoh-

dy hodně nešetrné a většinou jsem se snažil fotografovat za každou cenu.

Dnes se moje uvažování o přírodě posunulo jinam a už neprahnu po snímku za každou cenu, přednost má vždy fotografovaný druh a zachování přírody. Jednoznačně pro mě heslo: „Nenič přírodu a opusť ji tak, jak jsi ji našel“, má smysl. Možná by se dalo vznešeně radit začátečníkům, jak se mají v přírodě chovat, ale já osobně si myslím, že si na to každý musí přijít sám, pak to bude mít smysl. Každý si musí v sobě najít hranici, za kterou už není ochoten jít a snažit se za každou cenu přírodu chránit i pro naše děti.

Typickým příkladem je Afrika. Většina návštěvníků se snaží Afriku doslova vydrancovat za každou cenu, od

cestovních agentur počínaje, po velké korporace konče. Bohužel jen málokdo vrací Africe tolik, kolik si z ní přivezl a to stejné platí o jakékoliv zemi na světě. Možná se na to dnes dívám moc skepticky, ale po tom co jsem opakovaně ve světě viděl, si myslím, že příroda velkou šanci nemá. Proto je důležité si vztah k přírodě vybudovat a pokusit se zachránit to, co z ní zbylo.

Michale, na tvých fotografiích se objevují savci, hmyz, ptáci, flóra... Přeci jen, co je ti nejbližší?

V současné době jsou to především ptáci a savci, ale vesměs se nevyhýbám ani fotografování krajín, které mě baví. Naposledy jsem si hezky zafotil na Islandu, kde jsem popr-

vé na vlastní oči viděl polární záři.

A co je pro tebe nejtěžší?

Nejtěžší je pro mě fotografování lidí a překvapivě koní. Zkoušel jsem fotografovat lidi, ale přiznám se, že dobře zachytit tvář člověka je pro mě nedostižné umění a proto se zatím do těchto oblastí nepouštím.

Stalo se ti, že jsi přípravu v něčem někdy podcenil? V čem?

Stalo a ne jednou. V Tanzanii jsem oslavil svoje narozeniny ranním letem horkovzdušným balónem a zažil něco nevídaného a nikdy se nepakujícího, bohužel ale moje karta do fotoaparátu zůstala na pokoji.

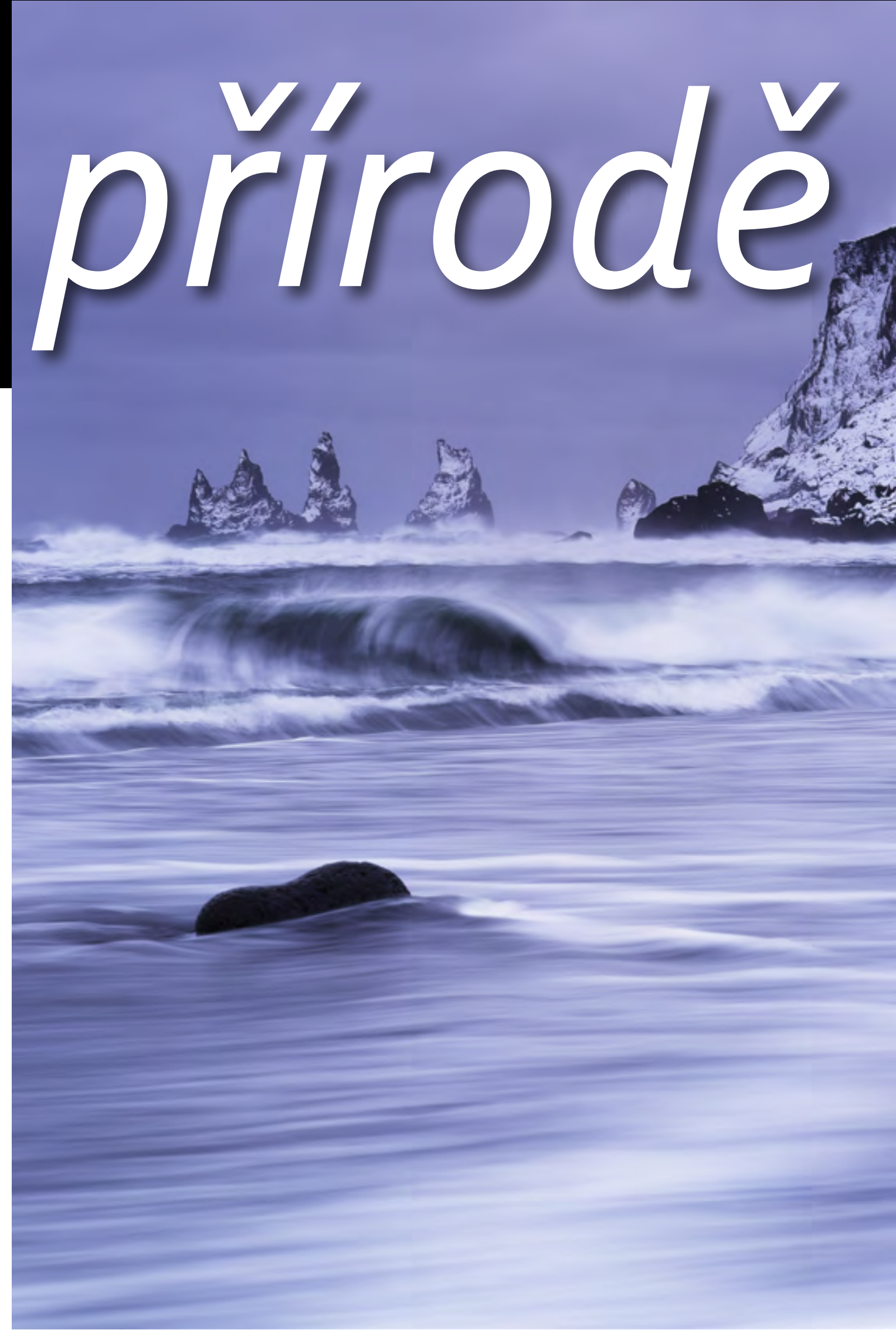
Tehdy jsem ale zažil něco, co se dá stěží opakovat, jen tiše jsem zíral na krásnou probouzející se savanu a nemusel zmáčknout ani jednu spoušť fotoaparátu.

Michal Jirouš

Sedmero fotografování **V** *přírodě*

- 1** *vejdi a neuškod',*
- 2** *měj sebou naprosto všechno, i to,
co by, jsi normálně nechal doma,*
- 3** *bud' vždy připraven, někdy se to vyplatí,*
- 4** *bud' vždy na správném místě ve správný čas,*
- 5** *k tomu, abys v přírodě něco viděl,
nestačí mít jen otevřené oči,*
- 6** *modli se, abys zažil něco neobvyčejného,*
- 7** *pokud se chystáš odejít, ještě chvíli zůstaň.*

FOTOKURZ

BLESKY

*Registrace na
kurz Nikon*

*Registrace na
kurz Canon*

Na jednodenním kurzu se naučíte rychle a s jistotou fotografovat s interními a systémovými blesky.

Prakticky se naučíte používat blesk v malém domácím ateliéru, venku, naučíte se dosvécovat portréty, pohybové scény, statické předměty, fotografovat v místnosti, kdy a jak používat softboxy apod.

*Zvládnete s jistotou nastavení blesků, jejich bezdrátové řízení, synchronizaci na druhou lamelu a synchronizaci při časech kratších jak **1/250 s.***

Street

MICHAL
VITÁSEK

Fotí Prahu barevně a černobíle. Vyrůstal v ní, obdivuje ji a vrací se na stejná místa. Nejvíce má rád Karlům most.

Michal fotí s Canonem, momentálně má Canon EOS 5D Mark III a sadu profesionálních objektivů.

Street

Michal Vitásek

Tvému portfoliu fotografií výrazně dominuje Praha, Pražský hrad, Nábřeží. Je to tvůj záměr nebo to téma přišlo „samo od sebe“?

Praha je moje krevní skupina, což umocňuje to, že jsem se v Praze narodil a zatím zde celý život prožil. Fotografické lokality v centru Prahy mám z domova dvacet minut a tak se mi vstává na pražské fotografování nejsnáze.

Proč je podle tebe Praha tím správným fotogenickým místem?

Nevím, zda je správným fotogenickým místem, ale fotogenická určitě je. Svým způsobem mám daleko radši, když historický objekt vypadá trochu omšele. Ne jako třeba v sousedním Německu, kde i 500 let stará katedrála vypadá, jako by jí postavili včera. Neříkám, že je Praha zanedbaná, to v žádném případě, jen romanticky oprýskaná. To se mi na Praze líbí. Proto jí rád fotografuji, a **proto zde také pořádám fotografické kurzy**. Chtěl bych tak účastníkům kurzů předat něco z toho, co cítím při focení. To není jen technické know how, jsou to i pocity a fotografická nálada.

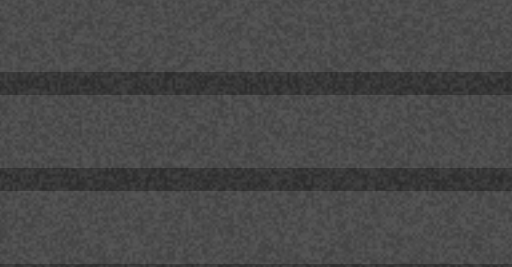

*Kouknu z okna,
a když to nevypadá
zcela beznadějně,
jdu na to.*

Jiná města tě nelákají?

Ale jistě. Zamíloval jsem se před lety třeba do italských Benátek a navštívil je nesčetněkrát. Někomu to ve městě na laguně může připadat trochu jako mrtvý kamenný skanzen, ale mě se tam líbí. Zdi tam mluví na každém kroku. Něco jsem o Benátkách přečetl, a o to více bych je chtěl zažít v dobách největší slávy. Nemohu, a tak se Benátkami toulám a sním. Nebo třeba New York, což je sice úplný opak k benátské melancholii, ale třeba Manhattan je skvělý! Budu se tam vracet.

Street

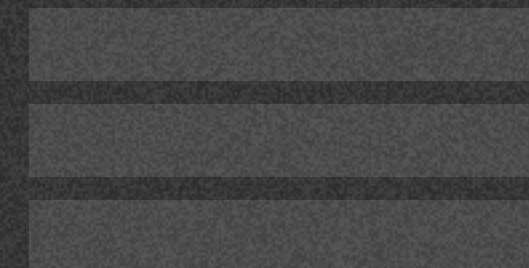
Jak vypadá takové tvé typické pražské nábřežní nebo hradčanské fotografování?

V první řadě musím vstát, což se ne úplně vždy povede. Kouknu z okna, a když to nevypadá zcela beznadějně, jdu na to. Autem sjedu od nás z Baterií na nábřeží za 10 minut a pak, děj se vůle Páně. Skvělé podmínky se nedají naplánovat, takže kdybych vstal každý den, budu mít o mnoho více výjimečných fotografií. V mých představách jsem si naplánoval jeden celý rok, kdy vstanu každý den a půjdu ráno fotografovat Prahu. Jsem zvědavý, zda takový rok někdy realizuji, odhaduji, že spíše ne. Člověk je jen člověk.

Kdybys měl jmenovat místo, které máš z Prahy nejraději jako fotograf?

Jednoznačně Karlův most. Je to sice profláklé místo, ale moje zamilované. Bohužel se zde dá fotografovat jen pozdě v noci a brzy ráno. Co by dal současný pražský fotograf za pěkný podvečer na prázdném mostě. Nyní již nereálná představa, což je dost škoda.

Street

Když pořizuješ snímek, víš předem, že to bude ten správný, povedený, nejlepší fotografie nebo ji obvykle objevíš teprve až při vyvolávání, procesingu?

Už mám fotograficky něco za sebou a už se moc nestává, abych něco při fotografování technicky pokazil - neostrá fotografie nebo špatně exponovaná, atd. Takže, pokud jsou při fotografování vynikající podmínky, je to skoro záruka, že si domů ponesu dobrou fotografii. Vynikající podmínky bývají naneštěstí jen málokdy.

Street

Nejraději bych Prahu fotografoval na velký formát

**Jak se motivuješ, když vyrazíš
na focení a nepřineseš zpátky
vůbec nic? Stalo se ti to někdy?**

Stává se to pořád a motivovat se nepotřebuji. Dělán to, protože mě to baví, protože mě to naplňuje, a k tomu člověk většinou nějakou umělou motivaci nepotřebuje. To, že mezi snímky z fotografování není ani jeden dobrý záběr, to se stává často. Z části to je dáno mojí náročností a z části tím, že se prostě nemůže zadařit vždycky. Řekl bych, že 80 procent dobrých fotografií vzniká ve 20 procentech času, který člověk fotografováním stráví. Jenomže nikdy se neví, kdy nastane těch správných 20 procent, takže se to prostě nedá nijak očůrat.

Street

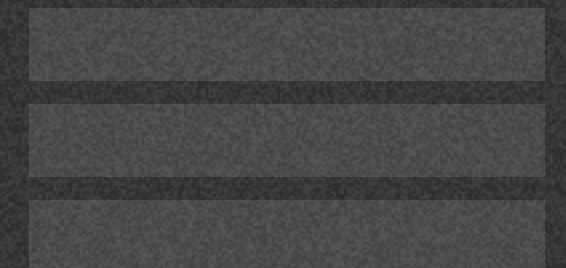
Ted' krátce k technice, čím Prahu nejraději fotografuješ?

Nejraději bych Prahu fotografoval na velký formát, který vlastním, ale protože jsem líný, tak tu krabici příliš často netahám a fotografuji tedy na digitální zrcadlovky Canon a paletu kvalitních objektivů. Co naplat, výsledky z toho lezou dobrý, tak proč lpět na tom, že film je nepřekonatelný. Já to tak neberu. S filmem je to zcela jiný proces. Mám rád obě cesty.

Když vyrážíš ven do ulic, jaká je tvůj typický obsah fotobatohu?

Klasika... tělo - aktuálně mám Canon EOS 5D Mark III - nějaké pevné a nějaké zoomové objektivy, dostatek akumulátorů, karet, kabelová spoušť, filtry (včetně mých oblíbených neutrálních šedých), prostě to, co má každý fotograf, který to myslí s fotografií vážně, ve svém batohu. Chci mít ve fotobatohu vesměs to nejlepší, abych mohl techniku odstavit na vedlejší kolej a nezabývat se jí.

Street

**Jsi členem volné fotografické skupiny fotopivo.
Jak tě motivují setkávání s kolegy?**

Ono se to jmenuje fotopivo, což byla mýlka našeho mládí, ale už jsme to dávno měli přejmenovat na fotovíno :-) protože to je mok, který většina z nás dost často koštuje. Každopádně fotografická skupina kamarádů je pro fotografa skoro nutnost. Už jenom to, že máte s kým plánovat náročnější fotografické výjezdy je k nezaplacení. Sešli jsme se víceméně náhodně, ale vzniklo z toho kamarádství na celý život.

**Fotografů Prahy je celá řada a
byla by škoda nehledat inspiraci u
jiných. Sleduješ práci kolegů nebo
to necháváš čistě na své intuici?**

Často a rád si prohlížím fotografie Prahy jiných autorů, ať v knížkách nebo na webu. Nesnažím se pak fotografie, které mě zaujmou, přefotit. Inspirují mě a něco si z nich nepochybně vezmu. Snažím se je udělat jinak a lépe. Konkurence je skvělá věc.

Street

REGISTRACE

*a další vydání FOCUSmagazine
dostanete do mailu*

The image is a dark, atmospheric photograph taken at night. It features several silhouettes of people standing on a flat surface, possibly a beach or a field. They are all holding up their smartphones, with the screens glowing and reflecting the light from a very bright, circular light source in the upper right corner of the frame. The light source creates a strong lens flare and illuminates the scene from above. The overall mood is one of collective observation or documentation.

WORLD PRESS PHOTO

TO NEJLEPŠÍ Z WORLD PRESS PHOTO

Obrázek na úvodní straně rubriky: Vítězná fotografie World Press Photo 2014, John Stanmeyer, USA, VII pro National Geographic. 26. února 2013, Djibouti City, Djibouti

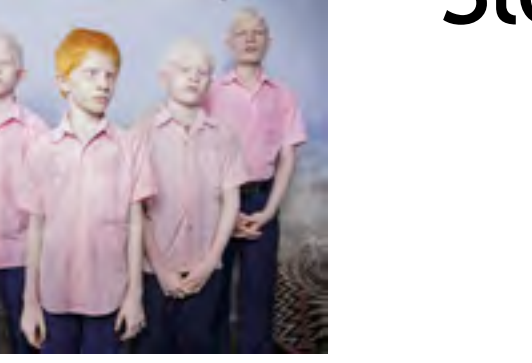
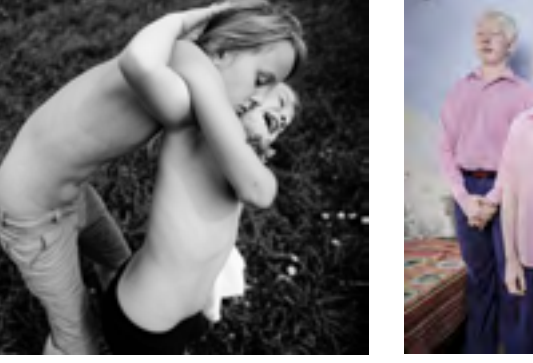
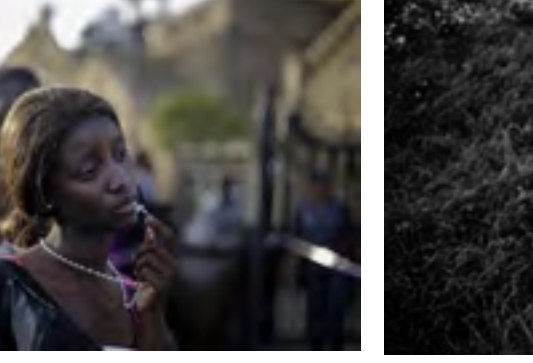
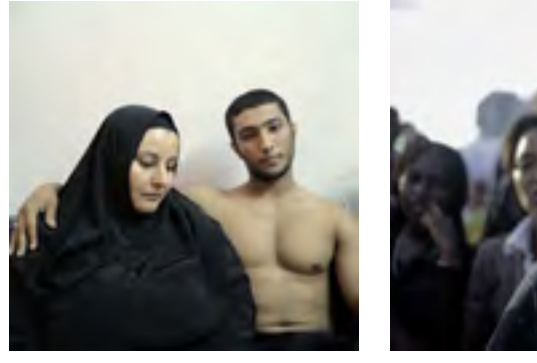
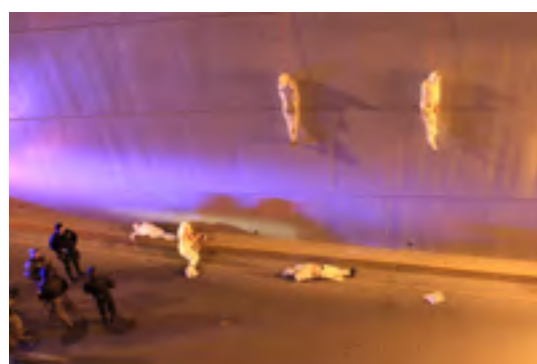
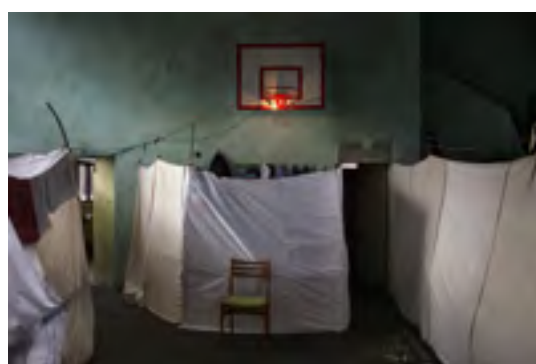
Afričtí imigranti v noci na pobřeží, zvedají své telefony a pokouší se zachytit signál pro levné volání ze sousedního Somálska – tenká spojnice k příbuzným. Djibouti je obvyklá zastávka imigrantů ze Somálska, Etiopie a Eritrei, kteří hledají lepší život v Evropě a Blízké východě.

REPO
reportáž
WPP

WORLD PRESS PHOTO

Přinášíme vám komentovaný výběr fotografií, které si získaly komisi vybírající nejlepší fotografie světa.

Škoda jen, že tam není více Čechů a Slováků.

1. cena Všeobecné
novinky samostatné
fotografie

*Alessandro Penso, Italy,
OnOff Picture, 21. listopadu
2013, Sofie, Bulharsko*

Vojenský objekt sloužící jako
uprchlický tábor, byl otevřen
v listopadu 2013 v upuštěné
škole v Sofii, v Bulharsku.
Centrum poskytuje ubytování
800 syrským uprchlíkům
včetně 390 dětem. Bulharsko,
bylo těžce postiženo hospo-
dářskou krizí a zvýšenou poli-
tickou nestabilitou.

2. cena Všeobecné novinky samostatné fotografie

*William Daniels, France, Panos Pictures
pro Time, 17. listopad 2013, Středoafriická
republika*

Demonstranti se shromažďují na ulici
v Bangui, aby po vraždě soudce Modeste
Martineau Bria členy skupiny Seleka vyzvali
prozatímního prezidenta Michela Djotodia
k rezignaci.

Středoafriická republika zaznamenala za pět
a půl dekády od své nezávislosti na Francii
stejný počet převratů a nepokojů. Současná
krize, spuštěna dalším převratem, se začíná
stávat velice dobře vyzbrojenou krizí.

Převážně muslimské milice, které se odmítají
odzbrojit, stojí proti křesťanským skupinám
bdělosti Anti-Balaka hájící většinovou křes-
ťanskou populaci v zemi.

OSN varovala před rizikem vzniku genocidy
a Francie poslala 1600 vojáků na ochranu

civilistů a pro odzbrojení nejrůznějších milicí. Možné důsledky
konfliktu zvoní na poplach po celém kontinentu i mimo něj, pro-
tože hraničí s jinými vysoce volatilními oblastmi střední Afriky,
včetně Demokratické republiky Kongo, jižním Súdánem a Čadem.

REPO
reportáž
WPP

1. cena Samostatné
novinky

*Philippe Lopez, France,
Agence France-Presse,
18. listopadu 2013, Tolosa,
Filipíny*

Náboženské procesí přeží-
vších tajfun Haiyan
v Tolose, na ostrově Leyte
na východě Filipín.

Haiyan byl jeden z nejsil-
nějších cyklónů, co byl kdy
zaznamenán na Filipínách,
zabil 8 tisíc lidí a vzal do-
movy dalším 4 mil. lidem.

1. cena Samostatné novinky

*Goran Tomasevic, Serbia,
Reuters, 30. ledna 2013,
Damašek, Syrie*

Syrští povstalci se snaží ukrýt před odlétajícími úlomky a střepinami po zásahu tankového granátu, který proti nim vystřelila syrská armáda ve čtvrti Ain Tarma v Damašku.

Po evakuaci jejich kamaráda, který byl zasažen do hrudi a později zemře na následky zranění, rebelové se vrátí k útoku na kontrolní stanoviště a spustí raketovou palbu.

Vládní síly následně vypálily na rebely tankové granáty. Rebelové nakonec ustoupili na jeden den, aby truchlili nad smrtí svého kamaráda.

REPO

reportáž

WPP

2. cena Samostatné novinky

Tyler Hicks, USA, The New York Times, 21. říjen 2013, Nairobi, Keňa

Žena a dítě se schovávají v nákupním centru. Unikly bez úhony po té, co v říjnu 2013 ozbrojenci zahájili palbu v obchodním centru v Najrobi.

V jednom z nejhorších teroristických útoků v historii Keni bylo zabito nejméně 39 lidí.

REPO

reportáž

WPP

3. cena Současné
problémy,
samostatné

*Christopher Vanegas,
Mexico, La Vanguardia
/ El Guardián, 8.
března 2013, Saltillo,
Coahuila, Mexiko*

Policie dorazí na místo činu, kde dvě těla visí z mostu; další tři jsou na zemi. Byli zabiti organizovaným zločinem v Saltillo, Coahuila, jako odvěta jiných zločineckých skupin.

REPO

reportáž

WPP

1. cena Současné
problémy, příběh

*Sara Naomi Lewkowicz,
USA, pro Time, 17. listopa-
du 2012, USA*

Jak boj vrcholil, Shane řekl
Maggie, že si může vybrat
mezi tím, jestli dostane v
kuchyni, nebo s ním půjde
do sklepa, aby si mohli
promluvit v soukromí.
Lancaster, USA.

REPO

reportáž

WPP

1. cena
Každodenní život,
samostatné

*Julius Schrank,
Germany, De Volkskrant,
15. března March 2013,
Barma*

Bojovníci Kachinské
Nezávislé Armády pijí
a oslavují na pohřbu jed-
noho ze svých velitelů,
který zemřel den před-
tím. Město je v obležení
barmské armády.

REPO

reportáž

WPP

3. cena Sportovní události, příběh

Quinn Rooney, Austrálie, Getty Images, 27. duben 2013, Adelaide, Australia

Australský plavec Daniel Arnarnart závodí v soutěži 100 metrů na znak na Australském šampionátu 27. dubna 2013. SA Aquatic and Leisure Centre ve městě Adelaide, Austrálie.

- Datum nalezení: 1. února 2013.
- Čas 15:45 hod
- Místo: cukrová plantáž v Apopě, San Salvador, El Salvador.

- Pohlaví: Žena.
- Věk: Mezi 17 a 18 lety.
- Čas zmizení: není dostupný.

1. cena Každodenní život, příběh

Fred Ramos, El Salvador, El Faro, 10. srpen 2013, San Salvador, El Salvador

Středoamerický trojúhelník (Honduras, Guatemala a Salvador) je jednou z oblastí s nejvyšším stupněm násilí na světě. V mnoha případech jsou šaty jedinou cestou k identifikaci obětí.

REPO

reportáž

WPP

2. cena Sportovní
události,
samostatné

*Andrzej Grygiel, Polsko,
PAP-Polska Agencja
Prasowa, 24. března
2013, Szczyrk, Polsko*

Závodník slalomové
soutěže v městě
Szczyrk v Polsku.

1. cena Sportovní události, příběh

*Peter Holgersson, Švédsko,
19. prosinec 2013, Lidingö,
Švédsko.*

Švédská atletka Nadja Casadei se účastnila mistrovství světa a Evropy v sedmiboji. Na podzim roku 2013 jí byla diagnostikována rakovina a lednu 2014 prodělala chemoterapii.

Pokračovala v tréninku po celou dobu její nemoci a doufala, že do léta bude na olympijské hry v Rio de Janeiro připravena.

REPO

reportáž
WPP

1. cena Lidé –
Sledované Portréty,
samostatné

*Markus Schreiber,
Německo, The Associated
Press*

Žena je zklamaná poté, co
byl přístup k rakvi jihoafrického
prezidenta Nelsona Mandely uzavřen
třetí a poslední den. Venkovní
prostory Union Buildings
Pretórie, Jižní Afrika.

REPO

reportáž
WPP

1. cena Lidé
– Sledované
Portréty, příběh

*Carla Kogelman,
Holandsko, 19.
července 2012,
Merkenbrechts,
Rakousko.*

Hannah a Alena, dvě
sestry žijící na venkově
v obci Merkenbrechts,
Rakousko.

REPO

reportáž

WPP

1. cena Lidé
– Aranžované
Portréty, samostatné

*Brent Stirton, Jižní Afrika,
Getty Images, 25. září
2013, Indie*

Skupina slepých albínů
vyfotografovaná v nástupní
místnosti misijní školy pro
slepé Vivekananda school
v západním Bengálu,
Indie. Je to jedna z mála
dnešních škol pro nevidomé
v Indii.

1. cena Příroda, příběh

Steve Winter, USA, pro National Geographic, 2. března 2013, Los Angeles, USA

Puma americká zachycená fotografickou pastí na stezce v Griffith Parku v Loas Angeles.

2. cena Aranžované Portréty, příběh

Denis Dailleux, France, Agence Vu, 03. února 2011, Cairo, Egypt

Ali, mladý egyptský kulturista, pózuje se svou matkou.

REPO

reportáž

WPP

3. cena Příroda, příběh

*Christian Ziegler, Německo, pro
National Geographic Magazine,
25. ledna 2011, Kongo*

Pětiletý bonobo se ukáže jako nejzvědavější jedinec divoké tlupy bonobů, v blízkosti rezervace Kokolopori Bonobo.

Navzdory tomu, že jsou lidem velice blízcí, víme o jejich chování v přírodě málo, protože žijí ve vzdálených částech povodí řeky Kongo. Bonobos jsou ohroženi ztrátou jejich přirozeného prostředí a obchodem s masem.

SEZNAM INZERENTŮ

CANON

FOTOEXPEDICE

KURZ FOCENÍ
S BLESKY

FOCUS m a g a z i n e

Příprava tohoto vydání zabrala více
jak **56 hodin času** odborné a
precizní práce autorů, grafika, DTP,
korektora.

*Děkujeme inzerentům za jejich
podporu, protože bez ní by toto
vydání vznikalo ještě složitěji.*

Jelikož máte toto číslo opět zdarma,
nejlépe nás podpoříte tím, že nám
jej pomůžete *šířit mezi svými přáteli
a kamarády.*

Vaše připomínky a náměty
nám můžete zasílat na adresu:
redakce@focusmagazine.cz

[Google+](#)

[Facebook](#)

Podpořte nás na sociálních sítích

FOCUSmagazine
7. číslo vyšlo: 29. 7. 2014
počet stran: 61
cena: zdarma

vydavatel:
ZULU Group, spol. s r.o.

šéfredaktor:
Martin Kamín
martin.kamin@focusmagazine.cz

redakce:
redakce@focusmagazine.cz

grafika:
Petra Jadlovská
Martin Kamín

design a idea:
Martin Kamín

www.focusmagazine.cz
© 2014, ZULU Group, spol. s r.o.
© 2014, autoři fotografií

F
O
C
U
S

M
A
G
A
Z
I
N
E